

En tjej stoppar in skeden i munnen.
Vaniljglass och hallonsås. En massa sås bad hon att få.
Och massor har hon kvar.

Den som spar hon har, tänker tjejen och tittar på Fias bägare.
Den är tom.

Fia tittar inte tillbaka. Hon tar upp mobilen och säger att det går en buss om en kvart.

Tjejen suger på skeden. Det smakar sommar. Röd hallon-sommar.

– Måste vi? Redan?

Fia skrattrar och säger att de ändå stänger snart.

Gör de? tänker tjejen och tittar sig omkring. Det är bara de två kvar och killen bakom disken som räknar kassan.

Med Fia finns ingen tid. Inget som tickar och går runt i magen.

– Var inte orolig, säger Fia och skrattar igen. Du hinner äta upp glassen.

Tjejen tittar ner i sin bägare. Glassen och såsen är en sörja.

Hon rör med skeden. Runt, runt i det rosa kladdet.

Snart ska Fia gå, och då måste hon också det.

Men först ska Fia ringa. Hem till sin pappa som ska komma och möta henne på busshållplatsen.

Pappan som alltid kommer när det är vinternmörkt och sent.

Tjejien lyssnar när Fia pratar med pappan. Han och mamman har säkert sett en film. En mysfilm med lyckligt slut. De har druckit te, tänt ljus och stjärnorna i fönstren. Och när Fia kommer kan hon också få te om hon vill.

– Hej då, puss! säger Fia innan hon lägger på.

Tjejien tar på sig jackan.

– Ska vi gå?

– Du måste också ringa, säger Fia. Jag lovade pappa. Du får inte gå ensam i mörkret.

– Det är ingen fara, säger tjejien och går mot dörrarna.

– Men jag lovade pappa.

Fia skyndar efter och krokas sin arm i hennes.